

தேவிபாரதியின் நாவல்களில் காணப்படும் கதைமாந்தர்களின் வாழ்வியல் நெறிகள்

The lifestyles of the protagonists found in Devi Bharathi's novels

ஞா. யோசுவா

எம். ஏ., எம் பில்., பி எட்., (1)

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த் துறை ஜி. டி.என். கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)
திண்டுக்கல்.

(உதவிப் பேராசிரியர் தமிழ்த்துறை எஸ்எஸ்எம் பொறியியல் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி,
திண்டுக்கல்)

yosuva1989@gmail.com 9047043576

நெறியாளர்: முனைவர் சி. மாசிலா தேவி

எம். ஏ., எம் பில்., பி எட் நெட் பி எச்.டி., (2)

இணைப் பேராசிரியர் தமிழ்த் துறை ஜி. டி.என். கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)
திண்டுக்கல்.

masiladevi2@gmail.com 8508387333

Abstract

Characters are the best tool for expressing the ideas that creators try to convey to the society. Creators adopt many expressive methods to convey the ideas they want to convey to the readers. Although the ideas that creators can express are the same, the subtleties used to express them differ. The narrators and the plot seen in Devi Bharathi's novels are seen as related to their own experiences. The female and male narrators in the stories are examined in detail about their natures. A creator records life in his work. He reveals the true qualities of the life and people he presents in his work from his experiences.

In the world of creation, life is depicted as another side of worldly life. Depending on the experience and artistic style of the creator, the nature of the movement in his work also varies. Similarly, the background and plot of the story changes depending on the nature of the narrators. In this way, this article examines some of the key characters of Devi Bharathi.

Keywords: Storyteller, sense of duty, self-confidence, life situation, strength of character

முன்னுரை

படைப்பாளர்கள் சமூகத்திற்கு உணர்த்த முற்படுகின்ற கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு கதாப்பாத்திரங்களே மிகச் சிறந்த கருவியாகத் திகழ்கின்றது. படைப்பாளர்கள் தாங்கள் கூற நினைக்கின்ற கருத்துக்களை வாசகர்களுக்குப் புலப்படுத்துவதற்காக பல புலப்பாட்டு நெறிமுறைகளை மேற்கொள்கின்றனர். படைப்பாளர்கள் கூறக்கூடிய கருத்துக்கள் ஒன்றாக இருப்பினும் அவற்றை வெளிப்படுத்துவதற்கு கையாளுகின்ற நுணுக்கங்கள் வேறுபடுகின்றன. தேவிபாரதி நாவல்களில் காணப்படுகின்ற கதைமாந்தர்களும் கதைக்கருவும் தனது அனுபவ வாழ்வுடன் தொடர்புடையவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். கதைகளில் வருகின்ற பெண் கதைமாந்தர்கள் மற்றும் ஆண் கதைமாந்தர்கள் அவர்களின் இயல்புகள் பற்றி விரிவாக ஆராயப்படுகின்றனர். ஒரு படைப்பாளி தனது படைப்பில் வாழ்க்கையினைப் பதிவு செய்கின்றார். படைப்பில் அவர் முன்வைக்கின்ற வாழ்க்கைக்கும் மனிதர்களுக்கும்

உண்மைக் குணங்களைத் தனது அனுபவங்களிலிருந்து வெளிக்கொணர்கிறார்.

படைப்புலகில் வாழ்வு என்பது உலகியல் வாழ்வின் இன்னொரு பக்கமாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றனர். படைப்பாளியின் அனுபவம் மற்றும் கலையியல்பு இவற்றினைப் பொறுத்து தனது படைப்புக்குள் நடமாடச் செய்யும் தன்மையும் மாறுபடுகின்றது. அதேபோன்று கதைமாந்தர்களின் தன்மையினைப் பொறுத்து கதையின் பின்புலமும் கதைக்கருவும் மாற்றம் காண்கின்றது. எவ்வகையில் தேவிபாரதியின் சில முக்கிய கதாப்பாத்திரங்களே ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

திறவுச் சொற்கள்-கதை மாந்தர், கடமை உணர்வும், தன்னம்பிக்கை, வாழ்வியல் நிலை, பாத்திரத்தின் வலிமை

கதை மாந்தர்கள் விளக்கம்

கதையானது பாத்திரப் படைப்பினால் உயர்வு பெறுகின்றது. கதையில் கதாப்பாத்திரங்களின் செயல்பாடுகள் வாசகரைக் கவரும் வண்ணம் இருத்தல் சாலச்சிறந்தது. கதை மறந்தாலும் பாத்திரங்கள் மறக்க முடியாத பாதிப்பினை உருவாக்க வேண்டும். கதை மாந்தர்களின் பண்பு, வளர்ச்சி, மாற்றம் இவற்றை விவரித்துக்கூற இயலாவிட்டாலும் இரு நிகழ்வுகள், ஒரு சூழல், ஒரு உணர்வு இவற்றில் ஒன்றினை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு கதையானது படைத்தல் வேண்டும்.

நாவல்களில் கதைக்கரு பொழுதுபோக்கு நிலையைத் தாண்டி மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் அமைதல் வேண்டும்

படைப்பாளியின் பாத்திர உருவாக்கம் பற்றிக் கூறும்பொழுது,

“படைப்பில் அவன் முன்வைக்கின்ற வாழ்க்கைக்கும், மனிதர்களுக்கும் உண்மைக் குணங்களைத் தன் அனுபவங்களிலிருந்தே ஏற்றுகிறான். இவைகளைப் படைப்பாளியின் வாழ்க்கை குறித்த பார்வை எனல் தகும். இவ்வழியில் படைப்பாளியின் பாத்திரப் படைப்பும், வாழ்க்கை குறித்த பார்வையும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையன ஆகின்றன.”

(திருநாவுக்கரசு, இராம. ‘சுந்தரராமசாமி: ஒரு கதைக்காரர்’, ப.97

என்று இராம.திருநாவுக்கரசு கூறுகின்றார்.

எவ்வகைப் படைப்பாயினும் அப்படைப்பின் நோக்கத்தை கரு வெளிப்படுத்துகின்றது. உணர்ச்சி அனுபவம் மிக்க ஆசிரியர் உணர்ந்து தேர்ந்தெடுத்த கதைக் கருவே சிறப்புடையதாக காணப்படும் இச்சிறப்பு இல்லையென்றால் எவ்வளவு சிறந்த வாழ்க்கைப் பகுதி கதையில் அமைந்தாலும் பயனைத் தராது. கதைக்கரு பற்றி அறிஞர்கள் குறிப்பிடும்பொழுது,

“கலை என்பது என்றுமே உணர்ச்சிக்கு உட்பட்டது. அந்த அளவில் எனது பாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகளுக்கு எனது கொள்கைகளைத் தளர்த்தி அவை கலை விஷயத்தில் தளர்ந்து கொடுக்கும் தன்மையுடையன நான் அவற்றிலே வளர்ச்சிக்கும், அன்புக்கும், மனிதாபிமானத்துக்கும் உரிய ஓர் உன்னத மனித சொரூபத்தையே தரிசிக்கிறேன்.” (ஜெயகாந்தன், ‘மாலை மயக்கம்’, முன்னுரை, ப.7)

என்று ஜெயகாந்தன் கூறுகிறார்.

கதைக்கருவின் தன்மை

ஒரு கதையானது படிப்பவரின் மனதில் நன்கு பதிய வேண்டுமென்றால் கதைக்கரு நன்கு அமைந்திருக்க வேண்டும் என்பதை மு.வ

“கருவின் சிறப்பு பண்பின் சிறப்பு உணர்ச்சியின் சிறப்பு என அச்சிறப்புகள் பற்றி உணர்ந்து கூறப்படும் கரு சிறப்பாக அமையும் பட்சத்தில் படைப்புகள் படிப்போரின் நெஞ்சில் நீங்காமல் நிற்பனவாகும்.”

(மு. வரதராஜன். இலக்கிய மரபு: ப: 130)

என்கிறார்

அதேபோல் த.ஏ.ஞானமூர்த்தி

“கதையின் எச்செயல் அல்லது நிகழ்ச்சிகளை விவரிக்க வேண்டும் என்பதையும் எந்தக் குறிப்பிட்ட நேரத்தல் கதையின் கண் கருத்தை ஈர்க்க வேண்டும் என்பதையும் முடிவு செய்வதற்கு கருவே கதாசிரியரை நெறிப்படுத்துகிறது”

(தா. ஏ. ஞானமூர்த்தி: இலக்கியத் திறனாய்வியல்: ப: 335)

என்கிறார்.

எனவே நாவல் படைப்புகளில் மனிதர்கள் சிறுகதைப் படைப்பாளர்களின் உலகிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபடுகின்றனர். சிறுகதையில் மனிதர்கள் ஏதாவதொரு தருணத்தைத் தனது படைப்பின் மூலமாக நிகழ்த்திக் காட்டுகின்றனர். சிறுகதையில் நிகழ்ச்சிகளின் சுருக்கம் காரணமாக மனிதர்களின் நுட்பமான அசைவுகள், படைப்பில் பதிவு செய்யப்பட்டு மனிதர்களும் அவர்கள் வாழ்வும் இனங்காணப்படுகின்றன. நாவலில் மனிதர்கள் மாறுதலும் வளர்ச்சியும் பெற்று அவர்களது பண்பு முழுமையாக வெளிப்படும் அளவிற்கு இடமளிக்கிறது.

கதைமாந்தர்களின் வெளிப்பாடு

நாவலின் மதிப்பீடானது அன்பு, குற்றம், மன்னிப்பு, ஏற்றுக்கொள்ளுதல் ஆகிய கருப்பொருள்களை மையமாகக் கொண்டு வளம் வருகின்றது. வறுமை மற்றும் அலைக்கழிப்புகளுக்கு மத்தியில் வாழ்கின்ற மனிதர்களின் வாழ்க்கையை அத்தகைய சூழலில் அவர்களின் தவறுகளையும் குறைகளையும் நிபந்தனையற்ற அன்பினாலும் மன்னிப்பினாலும் ஏற்றுக்கொள்வதைச் சுற்றியே இக்கதையானது பின்னப்படுகின்றது. மேலும் அன்பு மற்றும் மன்னிப்பின் வழியே மனிதர்கள் தங்களின் வாழ்க்கையில் சில நிம்மதியினை உணர்கின்றனர். குற்றங்கள் அதற்கான தண்டனைகள் மற்றும் இறுதியில் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் ஆகியவற்றின் வழியாக மனித உணர்வுகள் ஆராயும் விதமாக படைக்கப்பட்டவை இவரின் நாவல்கள்.

காருமாமாவின் கடமை உணர்வும் மனம் தளராமையும்

காரு என்பவர் தேவிபாரதியின் தாய்மாமா, நாவல் முழுவதும் காருமாமா என்றே அழைக்கப்படுகின்றார். காரு மாமாவின் உடன் பிறந்தவர்கள் செலம்பா, முத்தம்மாள், பழனியம்மாள் ஆகியோர். காருமாமா என்ற மனிதனைச் சுற்றி புனைவின் கதை நகர்ந்தாலும் ஒரு காலக்கட்டத்தில் சமூக வரலாறு புனைவின் இடையே வெளிப்படுகின்றது.

இச்சமூகத்தின் ஒரு பாகமாகவே காருமாமா என்ற மனிதர். ஆனால் ஒரு புனைவாகச் சொல்லப்படும் அளவுக்கு அவர் வாழ்க்கை இச்சமூகத்திற்குள் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் இழந்த பிறகும் சக மனிதர்கள் மீது கொண்ட கருணையையும் மன்னிக்கும் குணத்தையும் கைவிடாதவராகவே இருந்திருக்கின்றார். எல்லாவற்றிலும் தோற்றுப்போன் காரு மாமா காவிய நாயகனுக்குரிய அத்தனை தன்மைகளையும் பெற்றவராகவே புனைவில் சொல்லப்படுகின்றார். இவரைப் பற்றிக் குறிப்பிட நினைக்கும் பொழுது,

“காருவின் தந்தை இறந்தபின் தாய் நோய்வாய்ப்பட்டுவிடுகிறாள். ஆனால் காரு மனம் தளராமல் குடும்பத்திற்காக தந்தையின் கடமையை ஏற்று பதினைந்து வயதிலேயே கடுமையாக உழைத்து பல துன்பங்களை அனுபவித்து சகோதரிகளை வளர்த்தார்” (தேவிபாரதி நீர்வழிப்படுஉம் ப.171)

மேலும் அவரது நிலைகளைக் குறிப்பிட நினைக்கும்பொழுது, இதனை “நல்ல சோறு தின்றுப்பானா? நல்ல துணிமனிதேங்கட்டிருப்பானா? எங்கள் உட்டுப்புட்டு ஒரு நோம்பி நொடி, எழுவெடஞ் சென்னு எங்கயாவது போயிச் சுத்திப்புட்டு வந்திருப்பானா?” (தேவிபாரதி நீர்வழிப்படுஉம் ப.171)

என்று காருமாமா குடும்பத்தின் மேல் கொண்ட கடமை உணர்வால் தன் இன்பத்தைப் பற்றி சிந்திக்காமல் மனம் தளராமல் சகோதரிகளை வளர்த்தார் என்பதை முத்தம்மாள் புலம்புவதாக அமைகின்றது.

செலம்பா கதாப்பாத்திரமும் தன்னம்பிக்கையும்

நாவலில் செலம்பா முக்கிய கதாப்பாத்திரமாகவும் சமூகத்திற்கு பெண்ணிய கருத்துக்களை அதிகமாக வெளிப்படுத்துபவளாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளார். தன் கணவனை இழந்துவிட்டுப் பெண் குழந்தைகளுடன் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் அக்காவின் அன்பு தான் காருமாமாவை உடையம்பாளையத்திற்கு வரவைத்து இருக்கின்றது. தன் அக்காவின் நலனுக்காக தன் வாழ்க்கையைப் பணையம் வைக்கத் தயாராக இருக்கிறார் காருமாமா. ராசம்மா அவரை விட்டுச் சென்ற பிறகும் அக்காவுடனேயே இருக்கிறார். காருவுக்கும் தனக்குமான அளவு கடந்த அன்பை ராசம்மாவிடம் நிறுவுவதிலேயே குறியாக செயல்பட்டவர். கதை சொல்லியான ராசுவின் அம்மா இவள் காருவின் தங்கை செட்டியாருடன் சென்றுவிட்ட தன் மனைவியைப் பற்றி ஒரு குற்றச்சாட்டும் காருவுக்கு இல்லை, பெரு வெள்ளத்தை எதிர்த்து சிறு புனையால் என்ன செய்துவிட முடியும் என்ற யதார்த்தத்தை புரிந்து கொண்டவராகவே படைக்கப்பட்டுள்ளார் காருமாமா.

“செலம்பாவிற்கு திருமணம் நடந்து குழந்தை பிறந்த இரண்டு வருடங்களுக்குள் கணவர் இறந்துவிட்டார். அதன் பின் பெண்குழந்தையோடு தனியாகவே வாழ ஆரம்பிக்கிறாள். செலம்பாவின் தனிமை நிலை கண்டு அவளின் அம்மாவும் தம்பி காருவும் தங்களோடு வந்துவிடும்படி வற்புறுத்தினர்”

(தேவிபாரதி நீர்வழிப்படுஉம் பக்.55 - 56)

என்கிறார். அதற்கு செலம்பா தன் தன்னம்பிக்கையை மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டு

“நெட்டையோ குட்டையோ நா இங்கேயே இருந்துக்கறே”

(தேவிபாரதி நீர்வழிப்படுஉம் ப.56)

என்று உறுதியான மனநிலையுடன் இனி தனிமையாக வாழமுடியும் என்ற நம்பிக்கையோடு இன்பமோ துன்பமோ கணவர் வீட்டிலேயே இருந்துகொள்கிறேன் எனக்கூறி அவர்களோடு செல்ல மறுத்துவிடுகிறாள்.

முத்தையன் வலசுவின் எதார்த்த நிலை

முத்தையன் வலசு தேவிபாரதிக்கு பெரியப்பா முறையாவார். முத்தையன் வலசுவிற்கும் சவுந்திராவுடன் திருமணம் நடந்து முடிந்த சில நாட்களிலேயே ஊரார் செலம்பாவுக்கும் முத்தையன் வலசுக்கும் தவறான உறவு இருந்ததாக ஊரார் கூறியதை சவுந்தரா நம்பினாள். சவுந்திரா கோபம் கொண்டு செலம்பாவிடம் கடுமையான வார்த்தைகளைப் பேசி சண்டையிட்டாள். இதனை அறிந்த காருமாமாவும் செலம்பாவிற்குத் துணையாக வந்து தங்குகின்றார். எதிரெதிரான வீட்டில் இருந்தும் பலகாலம் ஒற்றுமையாக இருந்தும் காருவும் முத்தையன் வலசும் பேசிக்கொள்வதில்லை.

“நல்வாய்ப்பாக அப்போது அவருக்கு வலிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. சரிந்து கீழே விழுந்து கை,கால்கள் வெட்டியிழுத்ததைப் பார்த்தவர்கள் அவரை அங்கேயே விட்டுவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள், மாமா கத்தியிருக்கிறார். வாயிலிருந்து கோழை வழிந்திருக்கிறது. முற்றிலும் கைவிடப்பட்டவராக அங்கே கிடந்து துடித்துக் கொண்டிருந்த மாமாவை அவரால் ஈஸ்வரி என அழைக்கப்பட்ட பெண் பார்த்தாளாம் ஓடிப்போய் அருகிலிருந்த பெட்டிக்கடை ஒன்றிலிருந்து சாவிக்கொத்து ஒன்றை எடுத்து வந்து மாமாவின் உள்ளங்கைகளுக்குள் திணித்து அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டாளாம், யாரோ கொண்டு வந்து நீட்டிய தண்ணீரை முகத்தில் விசிறியடித்து, இரண்டு மடங்குக் குடிக்கக் கொடுத்தார்களாம், துடிப்படங்கியதும் அவரை அதே உபய மண்டபத்தில் கால்களை நீட்டி மலர்த்திப் படுக்க வைத்துவிட்டு உடனடியாக அங்கிருந்து போய்விட்டார்களாம்.”

(தேவிபாரதி நீர்வழிப்படுகும் ப.158)

என்கிறார். ஒருவர் துன்பத்தில் இருக்கும் சூழ்நிலையில் உதவுபவரே உண்மையான மனிதர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இதனை வள்ளுவர்

“மறவற்க மாசற்றார் கேண்மை துறவற்க

துன்பத்துள் துப்பாயர் நட்பு” (குறள் எண் 106)

என்று நல்லவர்கள் உறவை மறத்தல் கூடாது, துன்பத்திலும் நம்மை விட்டு விலகாதவரை விட்டுவிடக் கூடாது என கூறியுள்ளதற்கு இனங்க இக்காதாப்பாத்திரங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

குமரப்ப பண்டிதனின் வாழ்வியல் நிலை

நொய்யல் நாவலில் நாவிதாராக குமரப்ப பண்டிதன் என்னும் முக்கிய கதாப்பாத்திரமாக வளம் வருகிறார். சேவைச் சாதியைச் சார்ந்த அவர் சாதிய ரீதியாய் கீழ்மைப்படுத்தப்பட்டவராக இருந்தாலும் தன் முயற்சியால் அவர் கற்றுக்கொண்டுள்ள ஜோதிட மற்றும் ஜாதகம் பலன்களைக் கணிக்கின்ற திறன், பிணி போக்குகின்ற மருத்துவ ஞானம் மட்டுமின்றி அவர் தன் வாயிலிருந்து சொல்லுகின்ற நல்ல சொற்களுக்காக மக்கள் தவம் கிடப்பதையும் அடுத்து அவர்கள் தயங்காமல் அவற்றைச் செய்வதாகவும் பதிவு செய்கிறார்.

வறட்சியின் கோரப்பிடியில் ஊர் சிக்குண்டு கிடப்பதைப் பார்த்து குமரப்ப பண்டிதனிடம் கேட்கும்பொழுது அவர் கிணறு தோண்டச்சொன்னவுடன் அந்த ஒற்றை வார்த்தையை நம்பி கிணற்றினைத் தோண்டுகின்றனர். இறுதியில் நீர் கண்களில் தட்டுப்படாமல் பரிதவித்து ஓர் நல்வழி பிறந்துவிடாதா? எனும் ஏக்கம் படரும்போது அவர்கள் குமரப்ப பண்டிதனின் முன்னால் கிட்டத்தட்ட கையேந்தி நிற்கின்றனர். இந்த ஒரு கணத்தில் பண்டிதன் ஓர் நாவிதன் தானா என்ற சந்தேகம் தோன்றுகின்றது. மேலும் அதனால் தன் மீது வாரி இறைக்கப்பட்ட கீழ்மையின் சகதிகளை முற்றிலுமாக துடைத்தெறிந்து விட்டு நிற்கும் அவர்களின் பண்பினைப் பார்த்து குமரப்ப பண்டிதனின் பாத்திரம் ஆச்சரியப்படும் விதமாக படைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் குமரப்ப பண்டிதனின் துயரங்கள் நிறைந்த வாழ்வும் பிறகு அவன் அந்நிலத்தில் நிலைபெறும் புள்ளியும் நிகழும் கதை சூழலில் மிகவும் முக்கியமான குறியீடாக நிலை கொள்கிறது.

“குமரப்ப பண்டிதன்தான் அவனுக்குப் பாடம் சொல்லித்தருகிற வாத்தியார். தினமும் இரண்டுபேரும் ஒன்றாகத்தான் பள்ளிக்கூடம் போவார்கள். சவாரி வண்டியில் அவனைக் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு சாய்ந்திரம் பள்ளிக்கூடம் விடுகிறவரை இருந்து கூட்டிக்கொண்டு வருவான் தொப்பளான். குமரப்பப் பண்டிதன் வண்டிக்காலைப் பிடித்துக்கொண்டு கூடவே நடந்து வருவான். யார் என்ன சொன்னாலும் வண்டியில் ஏறவே மாட்டான். வேம்பண கவுண்டர் கூட நாள் தவறாமல் அவனுக்குச் சொல்லிப்பார்ப்பார்.” (தேவிபாரதி, நொய்யல் ப.84)

என்பதன் மூலம் அவனது பாத்திரத்தின் வலிமை வளப்படுத்தப்படுகிறது.

குமரப்ப கவுண்டர் நாவலில் பல மிக முக்கியமான ஆண் கதாப்பாத்திரங்களில் ஒருவர் மனித மாண்புடன் இயங்குகிறார். இயற்கை சார்ந்த மனித உணர்வுகளை மையமாகக் கொண்ட இந்த நாவலில் குமரப்ப பண்டிதர் போன்ற பாத்திரங்கள் மூலம் கொங்கு மண்ணின் கலாச்சாரம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

குமரப்பக் கவுண்டர், தேனப்பக் கவுண்டர், சென்னி கவுண்டர், வென்னி கவுண்டர் போன்ற கதாப்பாத்திரங்களில் முக்கிய ஆண் கதாப்பாத்திரங்களில் ஒருவராக படைக்கப்பட்டுள்ளார். கொங்குத் தமிழ் மொழியால் தொல்குடி மக்களின் கதைகள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் பேசும் நாவலில் குமரப்ப கவுண்டர் போன்ற பாத்திரங்கள் அந்த மண்ணின் பண்பாட்டைக் காட்டுகின்றது.

முடிவுரை

எனவே ஒரு கதையின் சிறப்பிற்கு கதைக்கருவே மிக முக்கியம் என்பதையும் கருவில் சிறப்பு இல்லை என்றால் கதையிலும் சிறப்பு இருக்காது. கதைக்கருவானது எளிமையாக அமைந்தால் மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ளுவர் என்பதையும் தேவிபாரதியின் கதாப்பாத்திரங்கள் அனைத்தும் அறத்தையும் மக்களின் எளிமையான வாழ்வின்ையும் பிரதபலிப்பதாக அமைந்து இருப்பதை இக்கட்டுரையின் மூலம் அறியப்படுகின்றது.

துணைநூற் பட்டியல் (References)

1. திருநாவுக்கரசு, இராம. 'சுந்தரராமசாமி: ஒரு கதைக்காரர்', (2012), காவ்யா பதிப்பகம், சென்னை
2. ஜெயகாந்தன், 'மாலை மயக்கம்', (2002), ராணி முத்து பதிப்பகம், சென்னை,
3. மு.வரதராசன், "இலக்கிய மரபு", (2019), பாரிநிலையம், சென்னை.
4. த.ஏ. ஞானமூர்த்தி, "இலக்கியத் திறனாய்வியல்", (1990) ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை.
5. தேவிபாரதி - 'நீர்வழிப்படீஉம்', (2024)தன்னறம் வெளியீடு, கிருஷ்ணகிரி மாவட்டம், சிங்காரப்பேட்டை - 635 307.
6. தேவிபாரதி - 'நொய்யல்', (2002) தன்னறம் வெளியீடு, கிருஷ்ணகிரி மாவட்டம், சிங்காரப்பேட்டை - 635 307.